

ॐ शिरयानवज्रामुट्ठीशिरयानवज्रामुट्ठीशिरयानवज्रामुट्ठीशिरयानवज्रामुट्ठी ॐ

SHIRAYAN VAJRAMUTTHI MARTIAL ART ACADEMY

HUMOR

TÖKÉLETES TÖRTÉNETEK

RÉSZLETEK SZEGÉNY, ÖREG, BETEG MESTER EMLÉKIRATAIBÓL

HARCMŰVÉSZETEM MÁTÓL TÖKÉLETES,
EZÉRT A MÁI PILLANATTÓL A KALLIGRÁFIA MŰVÉSZETÉNEK
SZENTELEM ÉLETEM
AVAGY
IPOLYPARTI TÖRTÉNETEK

A GYAKORLATOZÓ-TÁRSAK ÉS MINDENFÉLE TANÍTVÁNYOK
ELMÉJÉNEK PELLENGÉREZÉSÉRE,
LELKÜK ÜDVÉNEK EMELÉSÉRE ÉS MINDNYÁJUK MINDENKÉPPENI OKULÁSÁRA
TÖKÉLETES TÖRTÉNETEK ELBESZÉLÉSE ÁLTAL

Második történet: A kőműves mester esete a rakoncátlan ajtóval

Került egyszer Vízpartfalvára egy ördögadta kőműves, akit a kocsmá népe széltében-hosszában dicsért munkája okán, s bizony rendületlen elszántsággal ajánlott is az építkezés kacifántjaiban folyóást elakadó istenadtának. Úgy van vele errefelé a gorombasorsú balga, hogy az okos tanuljon csak a más kárán, de ő bizony a sajátján tanul, mert azt a tudást a maga veritékével hozza össze.

De, hogy ne térjek el hosszabban a dolgok lényegétől, onnan folytatnám tovább, hogy amikor a vízparti ember a kocsmá légszaros asztalánál mélláztatva maga is hallomást szerzett a csodakőművesről, nyomban megoldottnak látta az építkezéssel járó súlyos problémáit. A megfelelő alkalommal tehát kocsmá törzsasztalához invitálta kedvesen a kőművesek gyöngyét, aki épp akkor tántorgott át a becsületsüllyesztő frissen lehányt küszöbén.

Mocskos öltözetű, népies okosságokat nyelvelő és háromméteres távolságtartást parancsoló szagot árasztó emberünk rögvést le is huppant a székre, hogy azonmód elkezdje kipihenni gyötredelmes napi munkájának fáradalmait. A vízparti ember ekkor sörre, borra, pálinkára és cigarettára invitálta őt, amit az hálásan el is fogadott, s ebben a sorrendben — ámbár a mértéknélküliséget is folyóást produkálva — nyomban fogyasztani is kezdett.

Az egésznek a nehezén túl is vagyunk immár – gondolta a vízparti ember, s nekikezdett a puhításnak, egyezkedve munkadíjról, munkaidőről, étel-ital ellátásról, egyébektől. Később a munkáról is szó esett, bár ezen utóbbi valamiféleképp majdnem elfelejtődött, ki tudja miért.

Talán azért, mert egy ilyen kiváló mesterembernek mindegy, miféle a munka, nem foghat ki furfangos eszén semmiféle dolog, amely a magunkfajta egyszerű halandót pedig rendre földre taszítja.

De, hogy megint ne térjek el a dolgok lényegétől, onnan folytatnám, hogy estére sikerült is a vízparti embernek a kőművesek gyöngyével mindenben megegyezkednie.

A vízparti ember estére már munkaadó lett, a kőművesek gyöngye pedig alkalmazott. A munkabér kényes kérdése a „nem veszünk rajta össze” felkiáltással került megfelelő mederbe, az ellátásról pedig csak annyit, hogy mesterünk némi fröccsel körített rendszeres cigaretta-ellátmányt tartott legfontosabbként megemlítendőnek.

A vízparti ember örült, hogy megfogta végre az isten lábát, hiszen tudhatta, hogy az építkezésben legjártsabbak egyike lesz másnaptól birtokán a kőművesipari teendők bevégzésének legfőbb irányítója és egyébiránt ugyanazon-személybeli megvalósítója is.

A vízparti ember nem sejtette, hogy az élet kiszámíthatatlan szeszélye folytán tudatlan előidézője és birkatekintetű támogatója lesz egy hosszadalmas folyamatnak, amely a kőműves-szakma mindenképpen és példátlan módon történő megcsúfolását lett hivatva előidézni.

De, hogy ne vágjak a dolgoknak keresztbe, onnan folytatnám, hogy eljött a másnap reggel, a nagy nap, amikortól végre elkezdődhet a valamirevaló munka, amikortól kezdve végre vonalas iránya és súlyos látszatja lesz a haladásnak.

A vízparti ember már jó korán felkerekedett összevásárolni friss kenyeret, parasztkolbászt, oldal szalonnát, rekesz sört, jófajta bort és kibírható cigarettát. Az ellátmányt hazacipelve a kapuban állva várta bizakodva a kőművesek gyöngyét, aki azonban nemigen akaródzott feltűnni a láthatáron.

A reggel hat órától hét lett, majd nyolc, kilenc és így tovább múlt a drága idő egészen délig, de a jóságos mester csak nem érkezett meg.

A család meg már persze időben kilódítva a házból, mert ott munka lesz, ekképp semmi keresnivalója senkinek a munkaterületen. Sem asszonynak, sem gyermeknek, mert a kőművesmunka veszélyes üzem, meg ne is zavarja senki a mi mesterünket építői ténykedése közben.

Elérkezett tehát a déli harangszó ideje, s a vízparti ember mindent hátrahagyva, aggodalmasan elballagott a korcsmába, hátha ott hírt hall a mesterek gyöngyéről. Talán valami baj érhetne, talán ellopták a szerszámait és azokat keresi, talán elcsapta a gyomrát és az orvos fogta pihenőre.

A vízparti ember ekképpen morfondírozgatva lépett be a korcsma ajtaján, s fejét felemelve, a szemközti asztalnál látta meg végre az ő kőművesét, aki bizony rendesen be volt rúgva, de nem ám csak úgy egyszerűen rendesen, hanem átkozottul rendesen. Aznap már nem is igen sikerült vele szót érteni, ezért a vízparti ember megadóan hazaballagott.

Na, de azért őt sem a feje lágyabbik részére ejtették ám. Magában erősen tanakodva, otthon ritka furfangot eszelt ki a dolgok hatékony megindítása érdekében.

Másnap maga ment el személyesen a mesterúráért, s valamennyi ideig tartó elszánt ébresztgetés eredményeképpen a munkaterületre elő is állította őt.

A mester öntudatosan vakaródzva felmérte a munkát, okosan fontolgatta a lehetőségeket, majd megivott fél deci pálinkát, azután még egyet és az egészet szétcsapatta egy hosszúlépéssel. Ezután cigarettát és gyomorfájására hideg sört kért.

Gyorsan múlt az idő, de végre megszületett az okosság a mester fejében, s elkezdett nekilátni a munkának. Régi ajtókeretet kiütni, újat beékelni, az egészet visszafalazni és kész is az egész, nem nagy munka, igazán semmiség, ezt bárki összecsapja semmi perc alatt – összegezte a mester az elkövetkezendő történéseket.

– Kérek vésőt és kalapácsot, mert anélkül nem megy, de fejsze is jó lesz, eszi az is a vályogfalat rendesen és ésszerűen ! – rendelkezett a mester.

– Ejnye, a mindenit neki, szerszámoknak híján vagyok. – vakarta fejét erősen röstelkedve a vízparti ember.

– Hát, szerszám nélkül pedig nem megy a dolog, ki látott már olyat, hogy pusztakézzel is lehetne falat bontani, ajtótokot kiszedni? – korholta a kőművesek gyöngye a vízparti embert, s ebben mindenképpen igaza volt.

Nem volt mit tenni, el kellett menni szerszámokat kölcsönkérni. Lett is minden egy órán belül. Igen ám, de a szerszámkunyeralásra fordított órácska elég volt arra, hogy otthon közben elfogyjon négyüvegni sör és a kicsi laposüvegben reggelről visszamaradt néhány deci pálinka.

Mire a vízparti ember visszaért a szerszámokkal a kőművesek gyöngye meglehetősen vidám kedvében volt, magában ordítva táncolt, énekelt, de inkább rikoltozott, majd széleset legyintve megiramodott a korcsma irányába. Még azért visszaordított, hogy kávé kell innia, mert rossz a vérnyomása, de holnap időben itt lesz és befejezi a munkát. Azt, amit már második napja el sem kezdett.

Mit volt mit tenni, bele kellett törődnie a vízparti embernek, de elhatározta, hogy ezen túl már mindenképpen és még inkább résen lesz, s nem hagyja így elfolyni a lehetőségeket.

Harmadnap aztán – a korcsmából való elegendő mennyiségű kávé vételezése és a kőművesmester előző napi fogyasztásának rendezése után – a szép-lelkületű megbízó ismét felébresztette otthonában az ő kőművesét, aki pálinkaivás után nyomban neki is fogott a munkának.

Ment minden, mint a karikacsapás. A módszeresen szétvésétt félméteres vastagságú vályogfal engedett az igazságnak és az öreg ajtótok egy jól irányzott gumicsizma-rúgással kidőlt. A kutyát is sikerült időben félrerántani.

De, mégis majdnem agyoncsapta az istenverte eszű bamba vakkantó párát a szüette öreg tákolmány, mint ahogyan azt az állásnak használt, de a vízparti ember által felelőtlenül otffeledett faasztallal az a fránya ajtótok meg is tette. Na, annak is annyi is lett.

De nem baj, csak haladjon a munka! Haladt is rendesen. Bekerült az új tok, módszeresen körbe is falasztott, már csak szikkadnia kellett. Másnap azután rápróbáltatott az ajtó. Azaz csak rápróbáltatott volna, mert akadt egy kis bibi. Az ajtó megtartását szolgáló tartók hegye ugyanis nem felfelé, hanem lefelé állt. Káromkodott is a mi kőművesünk, hogy micsoda iparosok vannak, miféle szemét munkákat végeznek, minő selejtes ajtótokokat gyártanak, és emiatt az Úr húzza mindegyiküket a nemi-szervére, meg az ilyeneket asztallapon kellene megizéltetni a kóbor kuttyákkal. Efféle és más egyéb káromkodások után azután kezdődhetett előlről a munka. Adatott is hozzá egy istentelenül találó jelszó: „Kész a munka, lehet javítani!”

Amikor a vízparti ember az ilyféleképpen elvégzett munka fölött elmélkedett, már homályos tudata mélyén kezdett neki felsejleni, hogy ily kőműveshez hasonlóra nem könnyű akadni. Talán tizenöt üres faluban sem találni párját az ilyennek.

(A történet nem a képzelet szüleménye! Ha valaki magára ismer, az biztosan nem a véletlen műve!)

